

— Добрѣ е да се отива въ училището, помислила си Чонка. — Тамъ може да се научѣтъ много полезни нѣща. Ахъ, колко ми се иска да отидѣ по-скоро въ училище. . . .

Жадность и жестокость.

Митю и Стоянчо, на мѣсто да си вървѣтъ на училището, сторили лошо намѣрение: да идѣтъ и се скитатъ по нивята съ цѣль да наидѣтъ гнѣзда на яребици, дѣто послѣдните се развѣждахъ. Слѣдъ дълги търсения тѣ намѣрили най послѣ едно гнѣздо, въ което имало тринадесетъ малки.

Голѣма радостъ за лошите момчета! Тѣ почнали да ги дѣлѣтъ и всѣкой единъ искалъ да има една яребичка по-вече отъ другаря си. Прѣпирнята най-послѣ се обвърнѣла на насилие. Тѣ се хвърлили върху нещастните яребички, нѣ изведнѣжъ пѣждарина на нивята се появилъ. Дѣцата се смутили отъ това неочаквано появяване. Слѣдъ това ги завели при кмета, който ги смѣрилъ строго, а освѣнъ това осѣдилъ родителитѣ имъ да заплатѣтъ глоба, за дѣто дѣцата имъ гази линивитѣ.

Прѣвелъ отъ френеки Ф.

Наказаната гордость.

Малката Марийка бѣше едно злочесто момиче, на което родителитѣ бѣхъ много испаднѣли и живѣхъ въ село. Въ това врѣме единъ далеченъ тѣхенъ роднина имъ писалъ, че се наима да въскитава за напрѣдъ дѣтето. Нѣколко дни слѣдъ това той наистина дошълъ да го вземе. Кѣмъ края на годината благодѣтельтъ испратилъ Ма-